

Tårnvekkeren

Nedtegnet av Ole Andersen ca 1870 – siffernoter

Tekst: Bernhard Severin Ingemann

Midnattsklokken i tårnet slår,
hult toner malmets klang.
Nattevekkeren ene går
og synger en gudelig sang.

Rundt om sover de sødelig,
taus er den store by.
Månen glimter og skjuler seg,
ser gjennom dunkle sky.

Lampene slukkes fjern og nær.
Kold er midnattens gys.
Enn der skinner kun hist og her
hos den syke et lys.

Hvem går vel så silde hit
over den kirkegård?
Det er en mø så fin og hvit
med et flyvende hår.

Ak, hun er så ung så smukk
og blant de døde går.
Hørte jeg ei et stille sukk
hist hvor hun stille står?

Se, hvor hun stirrer så stivt herhit,
opp i mot tårnets tind.
Og meg synes enn mere hvit
bliver den bleke kind.

Si meg, du gamle vokter, sig,
Kjender du piken ei?
«Stille, stille så saktelig,
la henne gå sin vei:»

Vit, det er en gravens mø
la henne fare hen!
Ak! Hun måtte så tidlig dø,
må hun gange igjen.

Når hun smilte med fagre mund,
dåret hun mangelmann.
Tente hin ild i sjelens grunn
ingen utslukke kan.

Hist hver kveld en ungersvenn
gikk til den farlige mø.
Ei han flyet det søte blikk,
derfor måtte han dø.

Dåret hadde hun grumt hans sind.
Lo av hans kjærlighet.
Se da steg han på tårnets tind,
styrtet i graven ned.

Men hans blod falt tungt og bratt
på den lettsindige mø.
Og hans skygge hun så hver natt,
derfor måtte hun dø.

Hvergang nu midnattsklokken slår,
og jeg synger min sang,
ser jeg hvor hun der nede går.
La henne gå sin gang.

Stille, stille, så saktelig,
her er ei godt å stå.
Ser du hvad hisset rører seg,
lad det oss gå forbi.

Hanen galer nu tredje gang
alt i den store by.
Vekkeren sjunger sin morgensang,
og de døde må fly.